SCANDIA AND ABINGDON HOTELS

Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street, New York

Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna fordringar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.

REKOMMENDERAS AV LEDANDE ÅNGBÅTSBOLAG

Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

Urmakare och Juvelerare

Lämna ej eder klocka till lagning, förrän Ni får tag i fackmannen-urmakare. Vi reparera alla slags klockor och juvelerarsaker och garantera vårt arbete två år, och vi taga den lägsta betalningen i staden. Jag är säker, att ni blir vår kund, om ni endast en gång försöker oss. Vi sälja klockor och juvelerarsaker till de lägsta priser. Ni kan ej få klockor så billigt som hos oss. Om ni bor på landet och ni har svårt att få eder klocka lagad, sänd den till oss med post, och vi skola reparera klockan och sända den tillbaka per post. Och vi skola taga det lägsta möjliga pris. — Försök nästa

EDER EXPERT URMAKARE

H. GLOWATZ

234 Logan Ave., Winnipeg, Man.

(Hörnet Logan och King.)

DOKTORS

DR. B. GERZABEK

415—417 Pritchard Ave., Winnipeg. Telefon St. John 474.

LÄKARE

som erhållit diplom i Österrike Ungern, Tyskland, London, England, Canada etc. F. d. assisterande läkare vid de kungliga och kejserliga klinikerna i Wien, Krakau, Prag, Berlin, Paris och London, England.

SPECIALIST

för mag- och tunglidande, sjukdom i inälvorna, könes- och fruntimmerssjukdomar, sår, förlossningar och operationer. Behandling i och utom hemmet, såväl som i mitt privata sjukhus. Besökande läkare å St. Boniface och General Hospital.

MOTTAGNINGSTID:

8—12 f. m., 2—6 e. m., 7—10 på kvällen.

Boulanger och Boissonneault

Läkare och Kirurger.

Or. Boulanger, post graduate från sjukhus i Paris och London.

Or. Boissonneault, post graduate från sjukhus i New York och Chicago.

Det mest modärna X-stråle- och Genito-urin-laboratorium.

10011 Jasper Avenue,

Telefon 1032 — 4930 och 2009

EDMONTON, ALBERTA.

DR. R. L. HURST

Medlem av Royal College of Surgeons, England. Licentiat av Royal College of Physicians, London. Specialist: Bröst-, nerv- och kvinnosjukdomar.

Kontor: 305 Kennedy Bldg., Portage Ave. mitt emot Eatons. Telefon Main 814.

Kontorstid: 3—5 och 7—9

Bostadstelefon: Garry 1175

Tel. St. John 1517 Allt i den elektriska branschen

Kontorstid 3—4 och 7—8

SVENSK LÄKARE

DR. S. C. PETERSON

Physicion and Surgeon

Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar.

401 McArthur BLDG., Winnipeg

Tel.: Kontor M. 4782. Bostad G. 2735

DOKTOR

G. W. McINTOSH

Physician & Surgeon.

Specialist på kvinnosjukdomar.

Kontor: 211 Curry Bldg. Mitt emot postkontoret. Tel. Main 3834.

Bank of Nova Scotia Bldg., Elmwood. Tel. St. John 1595

BJÖRNSON & BRANDSON

LÄKARE

Kontor: 701 Lindsay Building

Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen.

Bostadstelef: Garry 321 — Garry 763

DR. J. STEFANSSON

Isländsk specialist på ögata, örata, näsans och strupens sjukdomar.

401 BOYD BUILDING,

Hörnet af Portage ave. och Edmonton

Tel. M. 3088 eller Garry 2315.

Dr. McFARLEN

412 Nairn Avenue Tel. St. John 858

(Ovanför Elmwood Drugstore)

Kontorstid 3—4 och 7—8

JOHNSON

BAGGAGE TRANSFER

Phone Garry 244.

FLYTTNING UTFORES.

294 Park Street.

WINNIPEG, MAN

Drick SVENSK-ÖL!

den mest välsmakande dryck under den varma årstiden.

Köp från eder handlande eller skriv til

The Swedish Canadian Sales Limited.

208 Logan Ave., Winnipeg, Man.

SKANDINAVISKA ADVOKATER

811 McArthur Bldg.

Telefoner: Main 4503 och 4504.

BOTHWELL, JOHNSON & BERGMAN

P. O. Box 1656

WINNIPEG, — — MAN.

Gynna Svenska Canada-Tidningens annonsörer

VILDMARKEN

Av UPTON SINCLAIR

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Veckan före jul kom den första stora stormen, och med hela sin själ reste sig Jurgis som ett sovande lejon. Under fyra dagars tid voro spårvagnarna på Ashland avenue-linjen instängda i sina stall, och under dessa dagar fick Jurgis för första gången i sitt liv erfara vad det vill säga att övervinna motstånd. Han hade förr stått ansikte mot ansikte med svårigheter, men det hade varit en barnlek mot detta; nu gällde det en kamp med döden och alla furier inom honom voro lösslappta. Första morgonen gingo de ut två timmar föredagningen. Ona var helt och hållet insvept i filtar och låg på Jurgis axel så att han ej kunde se, hängde i hans rockskört. En bitande storm slog honom i ansiktet och termometern visade under nollpunkten (d. v. s. lägre än — 18 grader C.). Snön räckte honom alltid minst till knäna, i somliga drivor fick han vada upp till armhålorna; den fastnade vid fötterna, så att han höll på att ramla omkull, den lade sig i en vägg framför honom för att driva honom tillbaka. Och han kastade sig in i snöväggen, stötte som en sårad buffel, fnyste och frustade. Fot för fot arbetade han sig på detta sätt fram, och när han slutligen kom till Durhams, raglade han nästan blind upp mot en pelare, inom sig tackande Gud, att kreaturen denna morgon kommo sent till slaktbänkarne. Samma historia upprepades på aftonen, och som Jurgis ej visste, hur dags han skulle komma ifrån, gjorde han upp med en krögare, att Ona skulle få sitta i ett hörn och vänta på honom. En afton kom han ej efter henne förrän efter elva, och det var kolmörkt, men de kommo ändock hem.

Genom snöstormen miste många sina platser, ty de arbetssökande voro talrikare än någonsin och slakteriägarne väntade icke länge på någon. När den var slut, jublade Jurgis själ i honom; ty han hade mött fienden och besegrat honom och kände sig som sitt eget ödes härskare. Han var lik en skogarnes konung, som besegrat sina fiender i öppen strid, endast för att i märkret falla i en fegt utlagd snara.

Det var ett farligt ögonblick vid slaktbänkarne, då en tjur bröt lös. Ibland, när arbetet pådrevs fortare än vanligt, slogs ett av djuren till golvet utan att vara fullt bedövat; det reste sig upp och rusade blint på. Då höjdes ett varningsrop; arbetarne kastade vad de hade för händer, störtade till närmaste pelare, halkade här och där på golvet och tumlade över varandra. Detta var illa nog om sommaren, när de kunde se, men på vintern var det nog för att komma hären att resa sig på deras huvuden, ty då var rummet fullt av ånga, så att man ej kunde se att undkomma på fem fots avstånd framför sig. Tjuren var förstås i allmänhet blind i sitt ursinne och inte särskilt hågad att skada någon. Men tänk, huru man riskerade att springa på en kniv, då nästan varje arbetare hade en sådan i sin hand! Och vidare, "golvbasen" kunde ju rusa fram och brassa på med ett eldvapen!

Det var vid ett av dessa tillfällen Jurgis föll i sin snara. Det är det enda ordet för vad som hände, det var så grymt och omöjligt att förutse. I början märkte han det knappast; det var en sådan där obetydlig olyckshändelse — han helt enkelt vrickade sin fot, då han sprang ur vägen för tjuren. Det gjorde ganska ont, men Jurgis var van vid smärtor och brydde sig ej därom. Men när han skulle gå hem, märkte han, att det gjorde mycket ont, och morgonen därpå var vristen svullen till den grad, att den var dubbelt så stor, och han ej kunde draga på sig skorna. Men även då svor han endast litet, lindade trasor om foten och linkade till spårvagnen. Det var mer än vanligt mycket att göra den dagen, och han arbetade linkande på sin onda fot hela förmiddagen. Vid middagstiden blev smärtan så svår, att han svimmade, och sedan ett par timmar av eftermiddagen hade gått, måste han erkänna sig besegrad och säga till basen. Bolagets doktor eftersändes och han såg på foten och beordrade Jurgis hem och i säng samt tillade, att han genom sin oförsiktighet troligen komme att få ligga ett par månader och att Durham & Co. icke voro ansvariga för det. Och det var allt som doktorn kunde göra vid saken.

Jurgis kom hem på något sätt och kunde knappt se för smärta samt med en stor fruktan inom sig. Elzbieta hjälpte honom till sängs, lade kalla omslag om foten och försökte behärska sig, så att han ej skulle se, hur ledsen hon var. När de andra kommo hem, mötte hon dem utanför och talade om det för dem, och de försökte också att visa sig obekymrade och sade, att han skulle nog bli bra om en vecka eller två, och att de skulle hjälpa honom till rätta.

När de fått honom i sömn, satte de sig emellertid vid kökspiseln och överlade viskande. Det var tydligt, att de skulle få det mycket svårt. Jurgis hade endast sextio dollars på banken och den tid närmade sig, då det var minst arbete i slakterierna. Snart nog kanske varken Jonas eller Marija kunde förtjäna mer, än vad de skulle betala för sig, och dessutom var det endast Onas avlöning och de få slantar, som lille Stanislovas förtjänade. Avbetalningen på huset skulle snart göras, och även återstod det något på möblerna; därtill kom, att brandförsäkringsavgiften var förfallen till betalning, och det behövdes den ena säcken stenkol efter den andra. Det var januari, mitt i vintern, en förskräcklig tid att gå umbäranden till mötes. Djup snö skulle säkert åter falla, och vem skulle då bära Ona till hennes arbete? Hon komme säkerligen att förlora sin plats. Vid talet härom började Stanislovas att gråta — vem skulle ta hand om honom?

Det var förfärligt, att en olyckshändelse av detta slag, som ingen kunnat förebygga, skulle förorsaka så mycket lidande. Det bittra häfi blev Jurgis dagliga mat och dryck. Det tjänade ingenting till för dem att vilseleda honom. Han förstod ställningen lika bra som de, och han visste, att familjen bokstavligen skulle kunna komma att svälta ihjäl. Sorgen härröver höll på att förtära honom — de första dagarna såg han ut som en hösäck, vars innehåll så småningom förminskas. Det var i sanning så, att han kunde bli galen, då han tänkte på, att han, en stor, stark karl, skulle ligga där på rygg hjälplös. Det var den gamla historien om den bundne Prometeus. Då han låg här timme efter timme, dag efter dag, reste sig inom honom känslor, som han aldrig känt förr. Förr hade han välkomnat livet — det hade sina prövningar, men ingen, som man ej kunde möta. Men nu, när han låg och vred sig under natten, smög sig in i hans rum en gräslig skugga, vars åsyn kom hans kropp att skälva och hans hår att resa sig på ända. Han tyckte att jorden brast under hans fötter, att han sjönk ned i en bottenlös avgrund, i förtvivlans gapande hålor. Det var då, när allt kom omkring, sannt vad hört andra säga om livet — att de bästa krafterna hos en människo stundom voro otillräckliga. Det kanske var sannt att, arbeta hur han ville, försöka hur som helst, han dock skulle gå under! Denna tanke grep likt en iskall hand om hans hjärta. Möjligheten att här i detta alla farors hem han och de, som voro honom kära, skulle kunna förgås av svält och köld utan ett öra att höra dem eller en hand att hjälpa dem. Det var sannt, sannt, att i denna stora stad med dess stora, samlade rikedomar, mänskliga varelser kunde besegras och förgöras av naturelementerna lika säkert som i de tider, då människorna bodde i bergshålor!

Ona förtjänade nu omkring trettio dollars i månaden, och Stanislovas omkring tretton. Till detta kom ungefär fyrtiofem, som Jonas och Marija betalade för sig. Fränräknat hyra, ränta och den återstående avbetalningen på möblerna hade de sextio dollars kvar och fränräknat pengar till kol femtio. De gjorde alla möjliga inskränkningar; de gingo i gamla utslitna kläder, och när barnens skor voro trasiga, bundo de upp dem med snören. Ona, sjuklig som hon var, gick i regn och storm, då hon bort åka; men de kunde ej leva på femtio dollars i månaden. De kunde ha gjort det, om de kunnat få sund föda för rättmätig betalning, eller om de förstått, vad de skulle köpa — om de ej varit så beklagansvärt okunniga! Men de hade kommit till ett nytt land, där allt var olika, till och med födan. De hade alltid varit vana att äta ganska mycket rökt korv, och hur skulle de kunna veta, att vad de köpte i Amerika ej var detsamma — att den var kemiskt färgad, att den rökta smaken också åstadkommits på kemisk väg, och att korven dessutom var full av potatismöjl. Detta sistnämnda är vad som återstår av en potatis sedan stärkelse och alkohol frånskilts, det har inte mer näringsvärde än en lika stor kvantitet trä, och då dess begagnande som förfalskat födoämne är en straffvärd förolämpning i Europa, utskeppas tusentals ton därav årligen till Amerika. Det var förvånande, huru mycken föda av denna sort var dag krävdes av elva hungriga personer. En dollar och 65 cents räckte helt enkelt ej till föda åt dem, det tjänade ingenting till att försöka; och de voro nödsakade, att varje vecka göra strandhugg på den beklagansvärdt obetydliga summa, som Ona satt in på banken. Som hon satt in pengarna i sitt namn, var det henne möjligt att göra detta utan mannens vetskap och så att hon ensam kände svedan av offret.

Det hade varit bättre om Jurgis varit verkligt sjuk och oförmögen att tänka, ty han ägde ej samma hjälpmedel som de flesta invalider; allt han kunde göra var att ligga och vända sig, än på den ena sidan, än på den andra. Ibland utfor han i svordomar över vad som helst, och ibland blev han lugnare och ville stiga upp. Då måste den stackars Teta Elzbieta tala med honom och i sin förtvivlan bedja honom låta bli. Elzbieta var ensam med honom nästan hela dagen och satt ofta timtals hos honom, strök hans panna och sökte lugna honom. Ibland var det för kallt för barnen att gå i skolan. De fingo då leka i köket där Jurgis låg, emedan det var det enda nödtorftigt uppvärmda rummet. Då var det inte roligt för Elzbieta, ty Jurgis var lika uppretad som en björn. Och han kunde knappast klandras härför, han hade tillräckligt att vara förargad över och knappt hade han gjort ett försök att taga sig en tupplur, förrän han väcktes av stojande och egensinniga barn.

Elzbietas enda tillflykt i dessa dagar var lille Antanas. Huru hon skulle rett sig utan lille Antanas, är icke gott att säga. Den enda trösten, Jurgis hade, var att han hade tid att se på sitt bar. Teta Elzbieta brukade sätta klädkorgen, som barnet sov i, bredvid madrassen, som Jurgis låg på, och han kunde då ligga stödd på armbågen och betrakta honom. Lille Antanas började lägga märke till saker och ting, och när han öppnade sina ögon och fick se Jurgis, så log han — så han log! Då kunde Jurgis glömma bekymren, ty han var ju i en värld, där det fanns någonting så vackert som lille Antanas leende, och den världen måste innerst vara god och bra. Elzbieta sade, att han blev allt mer och mer lik sin far, och det upprepade hon flera gånger om dagen; ty hon såg, att Jurgis tyckte om att höra det. Den stackars lilla skräckslagna kvinnan använde all sin list för att hålla den fängslade jätten, hon hade i sin vård, lugn, och Jurgis, som ej visste någonting om kvinnans urgamla förställningskonst, nappade på betet och log hänförd, om Antanas följde hans finger med ögonen, då han rörde det framför honom. Det finns ingen kelgris så förtrollande som ett litet spätt barn. Ibland såg han på Jurgis med trolskt allvar, och då kunde denne utropa: "Palauk!" Se, Muma, han känner igen sin pappa! Han gör det, han gör det! Tu mano szirdele, din lilla skälm".

TOLVTE KAPITLET

Jurgis kunde inte lämna sängen på tre veckor efter olyckshändelsen. Det var ett ganska svårartat fall av vrickning; svullnaden ville ej ge med sig och smärtan fortfor. Vid slutet av nämnda tid kunde han emellertid ej stå ut längre. Han försökte gå litet varje dag, övertalande sig själv, att foten var bättre. Inga argumenter kunde hindra honom från att gå till arbetet igen, tre a fyra dagar senare. Han linkade till spårvagnen och tog sig fram till Browns och fann där, att hans bas hade hållit platsen öppen för honom, d. v. s. att han var villig att låta den han tagit i Jurgis ställe gå. Då och då tvingade smärtan Jurgis att avstanna med arbetet, men han höll i till nära en timme före stängdags. Då måste han erkänna, att han inte kunde längre. Det gjorde ont i hjärtat på honom att nödgas göra det, och han lutade sig mot en pelare och grät som ett barn. Två av karlarne måste hjälpa honom till spårvagnen, och när han steg av, måste han sätta sig i snön och vänta tills någon kom.

Så lade de honom till sängs igen och skickade efter doktorn, vilket bort göra första gången. Det visade sig, att en sena kommit ur sitt läge, och att han aldrig kunde bli bra, om den ej vreds rätt. Så högg han tag i sidorna på sängen och bet ihop tänderna, medan doktorn vred och drog på den svullna foten. När doktorn slutligen gick, sade han, att Jurgis måste ligga i två månader och att om han gick upp dessförinnan, så riskerade han att bli ofärdig för hela sitt liv.

Tre dagar senare kom det ånyo en snöstorm, och Jonas, Marija, Ona och lille Stanislovas gingo alla tillsammans en timme före daggryningen, för att försöka komma fram till slakterierna. Vid middagstiden kommo de två sistnämnda tillbaka, gossen gråtande av smärta. Hans fingrar voro förfrusna, tycktes det. De hade måst uppge försöket att komma fram, och hade nästan förgåtts i en driva. Som de ej förstodo hur Stanislovas fingrar borde behandlas, höll han dem nära elden med den påföljd, att han grät hela dagen, till dess att Jurgis förlorade tålamodet, svor som en galning och förklarade, att han skulle döda honom, om han ej upphörde att tjuta. Hela dagen och natten levde familjen i en förskräcklig fruktan för att Ona och pojken skulle mista sina platser. Följande morgon gåvo de sig i väg tidigare än någonsin, men Jurgis fick lov att låta Stanislovas smaka käppen, innan han ville gå. Det dugde ej att vara släpphänt, ty liv och död kunde bero på, att de fingo behålla sitt arbete, men man kunde inte vänta, att Stanislovas skulle förstå, att det var bättre, att han frös ihäjl i en snödriva, än att han miste sitt arbete vid flottmaksinen. Ona var alldeles säker på att förlora sin plats och blev nervös, när hon äntligen kom till Browns och fann, att föreståndarskan själv ej kunna komma fram och därför måste vara mild.

En följd av denna episod blev, att tre av de första lederna på tre fingrar på gossen blevo ofärdiga för alltid, och en annan, att han efter den betan aldrig förrän han fått stryk kunde för mås gå till arbetet, om det låg nyfallen snö på marken. Jurgis firck lov att vara tuktomästare, och som det smärtade hans fot, så slog han ordentligt, men det hjälpte inte upp hans lynne. Det säges, att den allra frommaste hund blir argsint, om man håller honom bunden ständigt, och på samma sätt gick det med Jurgis. Han hade intet att göra dagen lång utan att ligga och förbanna sitt öde, och slutligen ville han förbanna allting.

Detta räckte emellertid aldrig länge. (Följetång) Extra.

ty när stackars Ona började gråta, kunde Jurgis aldrig vara ond längre. Han, stackars sate, såg ut som en hemlös ande, med insjunkna kinder och det långa, svarta håret hängande ner i ögonen. Han var alldeles för nedtryckt att tänka på att klippa det eller alls tänka på sitt utseende. Hans muskler tvinade bort, och det som fanns kvar, var mjukt och kraftlöst. Han hade ingen aptit, och de kunde ej fresta honom med några läckerheter. Det var bättre, sade han, att han inte åt någonting, det var alltid en besparing. Fram mot slutet av mars fick han fatt i Onas bankbok och fick så veta, att tre dollars var allt som återstod dem i världen.

(Forts.)

HUR BARNEN LÄRA SIG ATT TALA.

(Forts. från sid. 2)

medel för att tillkalla-modern, sålunda i viss mån såsom språk. Därvid bör man emellertid iakttaga en viss försiktighet, så att den lille ej lär sig konsten att skrika sin vilja igenom. Sådana ovanor uppkomma emellertid knappast under det första levnadsåret; men längre fram bör man vara på sin vakt däremot.

Om redan skriket i viss mån kan betraktas såsom en förövning för talorganet, så gäller detta mycket mera omedelbart om det lallande, som snart lika tydligt är uttryck för den lilles behagliga känslor, som skriket för de obehagliga. Sedan barnet fått mat eller när det badat, strålar dess lilla ansikte av välbehag och det frambringar belåtet med sin mun ljud, som likna både vokaler och konsonanter i talspråket, ja, även en del mer eller mindre konstiga läten, som ej förekomma i vårt språk, men kanske i en eller annan vild folkstams. Den vokal, som är lättast att frambringa är a, som kan få mer eller mindre dragning åt å. Av konsonanterna äro de, som frambringas av läpparna och tungspetsen bekvämast. Därför fåman höra den lille stundom redan vid fyra månaders ålder uttala sådana stavelser som baba, dada, nana, nänä, mama o. s. v. Men dessa äro ännu icke ord, d. v. s. ljud med språklig betydelse, utan endast en meningslös lek med röstorganet, jämförlig medhändernas rörelser och sprattlandet med benen. Efter en tid blir lallandet allt vanligare, så snart barnet är belåtet och de olika stavelserna följa efter varandra i långa ramsor, s. k. lall-monologer.[3] Barnet hör naturligen därvid sin egen röst och så uppstår mellan ansatserna till talrörelserna och föreställningen om ljuden den förbindelse ("association"), som är den nödvändiga förutsättningen för talspråket. Och man förstår därför huru nyttigt, ja, oumbärligt dessa förövningar äro för att barnet sedan skall kunna lära sig att tala.

Lallandet bör därför på allt sätt uppmuntras. Detta sker därigenom att man talar till den lille. Han svarar då med sina meningslösa lall-ljud, och så kunna hela långa samtal utspinna sig, som för barnet äro en lika roande, som nyttig lek. Barnet efterhärmar därvid till en början icke de ord, man uttalar till det, men det äggas att lalla genom det språkliga föredömet och här därav gagn för sin blivande språkutveckling.

* * *

Denna tager mera omedelbart vid i det att barnet så småningom lär sig att förstå ett och annat i de vuxnes talspråk. Detta förstående av vad andra säga går i utvecklingen betydligt före barnets förmåga att självt tala.

Om man, när man bär barnet till badkaret, alltid uttalar ordet bada, förbindes i barnets uppfattning genom association detta ljud med föreställningen om badandet och dess behag, så att man efter en tid endast behöver uttala det nämnda ordet för att man av den lilles förtjusta ansikte och belåtna lallande skall kunna övertyga sig om att man blivit förstådd.

Det är också på liknande sätt, som lall-ljudet ma-ma får den språkliga betydelsen "mamma", i det att modern ger det den betydelsen, benämner sig själv så och vid detta ords uttalande gång på gång riktar på sig den lilles uppmärksamhet. Ville hon, kunde hon naturligen lika väl kalla sig med ett annat ord.

Skälet, varför i alla kända språk föräldrarna betecknas med ord, som mer eller mindre likna de svenska orden mamma och pappa, är det, att dessa ord innehålla de ljud, som äro lättast att uttala för alla människobarn. Då föräldrarna naturligen önska, att deras barn så snart som möjligt skola få namn just på dem och på dem rikta sin uppmärksamhet, äro de hänvisade till dessa för barnet så naturliga och bekvämt uttalade ord. Skulle de välja något annat, så löpa de fara att för någon annan eller något annat få stå tillbaka i barnets uppmärksamhet.

Mot slutet av det första levnadsåret börja de tiesta barn efterhärma av omgivningen uttalade ord, först i mycket ofullkomliga former, med starka förkortningar och mer eller mindre förvanskande av uttalet, ofta ända till oigenkännlighet. Därvid ledes barnet ej blott av hörselintrycken utan även av åsynen av den talandes läpprörelser.

De första ord, som barnet använder, när det självt börjar tala, äro enstaka ord, som närmast giva uttryck åt dess känslor och önskningar — sålunda icke namn på föremål blott, utan uttryck för något som barnet erfar eller vill med avseende på föremålet. Om dessa första ansatser till språk skola översättas till de vuxnes språk, så motsvaras de icke var för sig av ett lösryckt ord utan av en hel sats. När den lille säger "mötte", så menar han: "jag vill ha mössan på mig". Då han med en viss otålighet, sedan mössan kommit på, säger "då", så kan det översättas: "nu ska vi gå ut i trädgården".

Det dröjer enligt regeln rätt länge innan barnet ställer tillsammans orden två och två, och än längre, innan längre ordföljder bildas.

Språkutvecklingen går mycket olika fort hos olika barn. Flickorna äro i allmänhet därvid något tidigare än gossarna. Mycket beror härvid på omgivningen. Sysselsätter man sig mycket med barnet och har detta ofta tillfälle att höra de äldre tala, så påskyndas däremot utvecklingen. Det försummade barnet, som mycket lämnas ensamt, kommer däremot efter sina lyckligare lottade jämnåriga.

Barnets omgivning inverkar ej blott på detta sätt på den tid, som barnets tillägnande av talets konst tager, utan å den beror ock i hög grad beskaffenheten av det språk, som barnet lär sig. Många fel och brister i barnets språk kunna undvikas, om de, som vårda barnet, i detta hänseende förstå sin uppgift.

PILES

DE FATTIGA ÄRO VÄLKOMNA O. ERHÅLLA SAMMA BEHANDSOM DE RIKA.

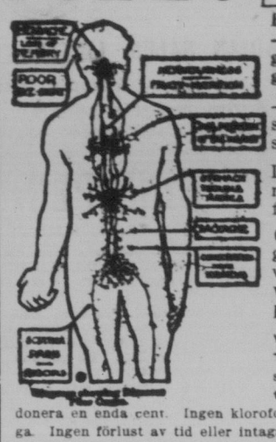

Förorsaka många sjukdomar — och ni kan taka alla mojuga patentmediciner, som pengar kunna köpa;

— eller ni kan använda alla salvor eller s. k. "pile cures" så mycket ni vill —

Dock skall ni ALDRIG bli av med sådana förhållanden, förrän eora piles dödats.

(Beviset för detta är, att ingenting, som ni gjort, har givit eder permanent lindring.)

VILL NI FÖLJA DETTA RÅD NU?

VI DÖDA OCH NATUREN BORTTAR permanent varje fall av piles, som vi behandla med en mild Elektrisk ström, eller ni behöver icke donera en enda cent. Ingen kloroform, morfin eller kokain nödvändiga. Ingen förlust av tid eller intagande av sängen. Från en timme i enkla fall till 10 dagar i mycket svåra fall nödvändiga för ÖNSKAT RESULTAT. Om ni ej kan komma tillskriv

DRS. AXTELL & THOMAS

503 Dept. S. C. N.

503 McGreevy Block 258½ Portage Ave., Winnipeg, Man.

FAR och MOR

Varning till dem som skola resa till GAMLA LANDET

därhemma i Gamla landet vän tar att du skall hjälpa dem genom kristiden.

Glöm icke ditt livs största kall — omsorgen för de gamla. Det är din plikt som lever under gynnsammare förhållanden att hjälpa där hjälp så väl behöves.

PÄNGAR

är vad de behöva i Sverige, Norge och Danmark och

P. M. Dahls Steamship Agency

garanterar alla pänningförsändelser, en garanti, som Ni absolut kan lita på. Alla orders givas promt uppmärksamhet. Högsta kurser givas. Vi sända pänningar endera per anvisning eller telegraf.

Omkostnaderna vid anvisningar äro som följer:

För belopp upp till $ 10.00 — $0.25 För belopp upp till $ 50.00 — $1.00
För belopp upp till $ 25.00 — $0.50 För belopp upp till $ 75.00 — $1.25
För belopp upp till $ 35.00 — $0.60 För belopp upp till $100.00 — $1.50

Om ni önskar pengarna sända per telegram, lägg till $5.00 för belopp upp till hundra dollars och $6.50 för belopp över $100.00.

Skriv namn och adress tydligt på den, som skall mottaga pengarna.

Tusentals dollars har av oss blivit sända till de skandinaviska länderna och blivit **mottagna.** Innan Ni gör någon affär i denna riktning, rådfråga Eder hos oss. Vi vilja giva Eder alla upplysningar. Vår agentur är den mäst tillförlitliga skandinaviska agentur i Canada. Sänd Moneyorder eller bankdraft betalbar till oss och vi sköta om resten.

Ångbåtsbiljetter å alla linjer säljas under största noggrannhet.

P. M. Dahl Steamship Agency

Foreign Exchange Dept. 325 Logan Ave.

Referens Dominion Bank N. E. B. och Royal Bank W. A. B. Winnipeg, Manitoba

Vi rikta härmed en **allvarlig varning** till alla, som ämna begiva sig till Skandinavien. En resa utan trevnad, utan bekvämligheter är ingen resa, utan ett syndastraff. En riktigt angenäm resa fås endast genom att arrangera den ordentligt och detta fordrar erfarenhet.

P. M. DAHL'S STEAMSHIP AGENCY

har denna erfarenhet

Vi ordna Eder resa med bästa bekvämligheter uppehåll å de platser Ni önska besöka samt giva Eder förslag till resruta. Vår firma är den äldsta skandinaviska firma i Canada och är absolut pålitlig.

VI REPRESENTERA ALLA LINJER

Res med andra klass. Tredje klass är visserligen billigare, men vi komma ihåg med vilken avund vi såg på dem vilka reste i andra klass, när vi reste till detta land. Nu har Ni strävat så pass länge att en resa i andra klass endast är vad Ni gjort rätt för. Bekvämligheterna äro värda det ökade priset. Köp andra klass och res bekvämt. Mera snyggt och sanitärt på alla vis. Bättre mat och bättre betjäning. Och när Ni köper Eder biljett eller skall göra förberedelser glöm icke varningen härovan.

VÅR INNEHÅLLSRIKA KALENDER GRATIS

Vi trycka i dessa dagar en fin och innehållsrik **kalender,** vilken vi ämna bortgiva till alla, som skriva efter densamma. Den innehåller kalender upp till juli 1920, Växelkurslista och ångbåtsturer och alla upplysningar rörande medborgarskap och respass o. d. Skriv efter denna katalog idag.

P. M. Dahls Steamship Agency

325 Logan Ave. Winnipeg, Man.